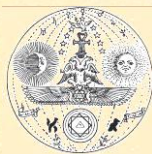

Ο Τεκτονισμός και η μετά θάνατον κατάσταση

Από τον Κυρίαρχο Μεγάλο Γενικό Ιεροφάντη, Κυρίαρχο Μεγάλο Διδάσκαλο

Roberto Randellini

33° 90° 97°

Συχνά, τυφλωμένοι και πιεσμένοι από ατελείωτες και απρόβλεπτες καταστάσεις υλικής και κοινωνικής φύσης με θέματα όπως εργασία, οικογένεια και πολλές ανάγκες της καθημερινής ζωής, χάνουμε τον πραγματικό μας στόχο ως Ελευθεροτέκτονες, όπως είχαμε διαλογισθεί όταν αποφασίσαμε να συμμετάσχουμε στο ένδοξο ίδρυμά μας.

Η επιθυμία να γνωρίσουμε τη δική μας βαθιά ταυτότητα, οι λόγοι για την παρουσία μας σε αυτό το ορατό επίπεδο της εκδήλωσης, το απομακρυσμένο σημείο από την αιωνιότητα από την οποία προερχόμαστε και όπου θα κατευθυνθούμε μόλις περάσουμε το πέπλο που μας χωρίζει από τη Μεγάλη Πυραμίδα, αντιπροσωπεύουν τη μαγιά την απαραίτητη για την έρευνα μέσα μας και την αναζήτηση των κατάλληλων απαντήσεων.

Ο Τεκτονισμός γεννήθηκε και διαμορφώθηκε ως σχολή με κατεξοχήν και αποκλειστικά μνητικό χαρακτήρα. Στο ίδιο πλαίσιο με όποια ιστορική μορφή παίρνει, πετυχαίνει να αναδείξει και να επιβεβαιώσει αξίες του οικουμενικού πνεύματος και της Παράδοσης.

Όμως ο Τέκτων, δυστυχώς και μοιραία, κάθε τόσο μπαίνει σε κρίση, ξεχνάει τις ρίζες του και ρίχνεται στη δίνη της συγκρουσιακής εξωτερικής συμμετοχής, καταλήγοντας αναπόφευκτα να πέφτει σε μια λεπτή και επικίνδυνη μορφή της σκλαβιάς, πιστός και πρόθυμος υπηρέτης προς τα νέα του αφεντικά: μισαλλοδοξία, φραξιονισμός, νοητική υπερηφάνεια! Ωρες ώρες, σε κάποια ακραία περίπτωση, αφήνει να μεγαλώσει από μόνο του το κακό φυτό του μίσους, του οποίου τις βλαβερές επιπτώσεις τις κατευθύνει σε αυτούς που του φαίνονται εχθροί που πρέπει να νικηθούν.

Το αποτέλεσμα είναι μια κατάσταση σύγχυσης που τον απομακρύνει προοδευτικά από εκείνη την «Επιθυμία» που τον είχε οδηγήσει να χτυπήσει τις πόρτες του Ναού.

Είναι επίσης απογοητευτικό να σημειώνεται μία βαθιά παρακμή η οποία, αγνοώντας ότι ο θάνατος είναι απλώς μια μετάβαση σε νέες μορφές ύπαρξης και επομένως δεν θεμελιώνει κάποιο τέλος και ούτε καν αφανισμό της ύπαρξης, κάνουν ό,τι αφορά διαδικασίες κηδείας ή διανομής κοσμικών αγαθών, ξεχνώντας όμως το πιο σημαντικό και ουσιαστικό: να εξασφαλίσουν μία καλή είσοδο στη μετά θάνατον ζωή, στον Άδη, στο Amenti¹, στο βασίλειο των σκιών!

Αυτό είναι ακόμη χειρότερο από τη στιγμή που η Μύηση μας μιλάει για το Post Mortem (την μετά θάνατον κατάσταση), για το τι περιμένει τη δική μας ψυχή όταν δεν έχει πλέον υποστήριξη του σώματος.

Ο θάνατος είναι «πέραςμα» και όχι αφανισμός της ύπαρξης. Αυτό το πέραςμα είναι πιο οδυνηρό εάν δεν υπάρξει μία προετοιμασία για να αντιμετωπισθεί μέσω μίας κάθαρσης η οποία βοηθά στην κατανόηση του μεγάλου Μυστηρίου.

Ο Μνημένος, ενισχυμένος από την εμπειρία του, της γνώσης των συμβόλων που συναντώνται κατά τη διάρκεια των μνητικών του ταξιδιών απολαμβάνει προφανή πλεονεκτήματα σε σύγκριση με το βέβηλο κατά τη στιγμή του θανάτου. Πλεονεκτήματα που του επιφυλάσσονται και θα τα εκμεταλλευτεί

¹ ΣτΜ: Η χώρα που καταλήγουν οι νεκροί, σύμφωνα με την Αιγυπτιακή μυθολογία.

ειδικά όταν οι «θόρυβοι» θα προσπαθήσουν να τον τρομάξουν και να τον κάνουν να επιστρέψει στη διαδικασία των μετενσαρκώσεων.

Αυτοί οι «θόρυβοι», είναι η αναστάτωση που επιχειρούν οι κάτοικοι των αστρικών επιπέδων, των προνυμφών² και των οντοτήτων που θα αντιταχθούν στο πέρασμά μας και θα προσπαθήσουν να μας βυθίσουν στη λήθη και την απελπισία.

Ωστόσο, σε αυτό το στάδιο, οι Παρελθόντες Διδάσκαλοι³ θα είναι δίπλα μας, αόρατοι οδηγοί που θα μας στηρίζουν σε αυτή τη δύσκολη κατάσταση. Ας θυμόμαστε πάντοτε ότι ο Θεός δεν εγκαταλείπει ποτέ τα πλάσματά του.

Ο Πλούταρχος μας υπενθυμίζει ότι «η ψυχή, τη στιγμή του θανάτου νοιώθει την ίδια κατάσταση όσων υπήρξαν μνημένοι στα Μεγάλα Μυστήρια...».

Η απάντηση βρίσκεται ήδη μέσα στον καθένα μας.

1/2024

² ΣτΜ: Τα στοιχειακά είναι τέσσερεις κατηγορίες. Της γης: καλικάντζαροι (ή γνόμες ή ξωτικά), του αέρα: συλφίδες, του ύδατος: νύμφες, του πυρός: σαλαμάνδρες.

³ ΣτΜ: Το πρώτο κερί που ανάβει στην Στοά μας είναι στην μνήμη τους, διότι ουσιαστικά αυτοί προεδρεύουν